

עפ"ג 58361/05/21 - עיסא פדלי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליימ

עפ"ג 58361-05-21 פדלי(אסיר) נ' מדינת ישראל 24 ספטמבר 2021

בפני הרכב כב' השופטים:

י. גריל, שופט עמית [אב"ד]

א. בולוס, שופט

מ. דאוד, שופט

המערער:

עיסא פדלי

ע"י ב"כ עוה"ד רומן קלוגרמן

מטעם הסנגוריה הציבורית

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה

ע"י ב"כ עוה"ד גב' יעל ויסהוף

הודעת ערעור מיום 27.5.21 על גזר-דינו של בית משפט השלום בעכו (כב' השופטת ג'ני טנוס) מיום 13.4.21 בת"פ 32818-10-16.

פסק דין

א. הערעור שבפנינו הוא על גזר-דינו של בית משפט השלום בעכו (כב' השופטת ג'ני טנוס) מיום 13.4.21 בת"פ 32818-10-16 לפיו נדון המערער (יליד 16.7.1990) ל-10 חודשי מאסר בפועל וכן הופעל מאסר מותנה בן 4 חודשים כך שבסך הכל על המערער לרצות 14 חודשי מאסר בפועל מיום 16.3.2021.

כמו-כן, נדון המערער למאסר מותנה בן 6 חודשים למשך 3 שנים כשהתנאי הוא שלא יבצע בתקופה זו עבירת רכוש מסוג פשע. בנוסף נדון המערער למאסר מותנה בן 4 חודשים למשך 3 שנים כשהתנאי הוא שלא יבצע בתקופה זו את אחת העבירות הבאות: גניבה, החזקת סמים לצריכה עצמית וכן עבירה לפי סעיף 10(א) של פקודת התעבורה, התשכ"א-1961.

המערער גם נפסל מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים והופעלה באופן מצטבר, פסילה על-תנאי בת 4 חודשים.

עוד, נדון המערער לפסילה על-תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שהמערער לא יבצע בתקופה זו עבירה לפי סעיף 10(א) או סעיף 2 לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961, או עבירה לפי פקודת הסמים

עמוד 1

המסוכנים (נוסח חדש), התשל"ג-1973.

בית משפט קמא הורה על מימוש התחייבות בסך 2,000 ₪ שעליה חתם המערער בתיק תעבורה קודם וכן חייב אותו בתשלום פיצוי בסכום של 10,000 ₪ למתלונן.

ב. הנסיבות הצריכות לעניין הן בתמצית אלה:

בכתב-האישום המתוקן שהגישה המדינה כנגד המערער ב-ת"פ 32818-10-16 נטען, שבתאריך 7.1.2016 נהג המערער ברכבו בהיותו נתון בפסילת רישיון נהיגה על-פי גזר דין שניתן כנגדו ביום 10.11.15 בבית משפט השלום לתעבורה בעכו ב-תתע"א 7525-03-15.

במעמד זה החזיק המערער ברכב, בתא שמתחת להגה, נייר כסף ובו סם מסוכן מסוג חשיש במשקל 2.05 גרם נטו, וכן החזיק מתחת למגן ריפוד השמש של הרכב נייר לבן מקופל ובו 32 יחידות של סם מסוכן מסוג LSD.

נטען אפוא בכתב-האישום, שהמערער נהג ברכב שלא כדין בהיותו בזמן פסילה וכן החזיק סמים מסוכנים שלא לצריכה עצמית.

המדינה ייחסה למערער את העבירות הבאות:

החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית לפי סעיף 7(א) + 7(ג) סיפא של פקודת הסמים המסוכנים, וכן נהיגה בזמן פסילה לפי סעיף 67 של פקודת התעבורה.

נעיר כאן, כי למרות שבעובדות כתב-האישום המתוקן מופיע, בסעיף 3, שהמערער החזיק סמים מסוכנים **שלא** לצריכה עצמית (וניסוח זה לא תוקן במסגרת תיקון כתב-האישום), הרי שבהתאם להוראות החיקוק המתוקנות הרשעתו של המערער היא בהחזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית. ראוי לוודא שהאמור בעובדות כתב-האישום המתוקן יהא תואם לתיקון הוראות החיקוק.

בישיבת בית משפט קמא מיום 18.10.18 הודה המערער בעובדות כתב-האישום המתוקן שב-ת"פ 32818-10-16 ובית משפט קמא הרשיעו בהתאם.

ג. בישיבה נוספת שהתקיימה ביום 28.2.19 ביקש המערער באמצעות סנגורו לצרף את תיק תעבורה תת"ע 9455-12-16 של בית משפט השלום בחיפה. בכתב האישום של אותו תיק נטען, שביום 16.12.16 נהג המערער ברכב מנועי כשמעולם לא היה מורשה לנהוג בניגוד לסעיף 10(א) של פקודת התעבורה, כמו-כן נהג ברכב מבלי שהייתה לו פוליסת ביטוח בת תוקף בניגוד לסעיף 2(א) של פקודת

ביטוח רכב מנועי (נוסח חדש) תש"ל-1970 ועוד נטען, שהמערער נהג ברכב למרות שרישיון הרכב פקע בתקופה העולה על 6 חודשים בניגוד לסעיף 2 של פקודת התעבורה. המערער הודה גם בעובדותיו של כתב אישום זה, הורשע בהתאם ולבקשת הסנגור, הורה בית משפט קמא על הזמנת תסקיר של שירות המבחן.

ד. בישיבה נוספת של בית משפט קמא מיום 16.3.21 ביקש הסנגור לצרף את ת"פ 49483-06-17 של בית משפט השלום בעכו. בכתב-האישום שבאותו תיק נטען, כי בתאריך 24.3.15 התפרץ המערער לבית של שכנו באופן שהרים אבן, הניחה בסמוך לחלון בחלק האחורי של הבית, טיפס על האבן, הרים את תריס הגלילה החשמלי של חלון ההזזה בפינת הישיבה, בקומת המרתף של הבית, פתח את חלון ההזזה באמצעות החדרת כלי חד בין כנף ימין לבין המסגרת, משך אותו בכוח תוך פירוק רשת החלון ונכנס דרכו לתוך הבית וחיטט בתוכו, בכוונה לבצע גניבה.

המערער גנב רכוש מתוך הבית השייך לבעלים, באופן שהוציא כספת אלקטרונית שהייתה מונחת על הרצפה בחדר השינה תוך ששבר מדף בארון המדפים, נטל ונשא את הכספת שהכילה סכום מזומן שבין 8,000 ₪ ל-10,000 ₪ ופנקס שיקים על שם הבעלים, וכן מכשיר אייפד של חברת "אפל" בשווי של כ-1,500 ₪ שהיה מונח על הכיסא ביציאה מחדר השינה, ויצא דרך חלון ההזזה שדרכו נכנס, וברשותו הרכוש הנ"ל מתוך כוונה לשלול אותו שלילת קבע מן הבעלים.

בכתב אישום זה, יוחסו למערער עבירות של התפרצות למגורים כדי לבצע עבירה לפי סעיף 406(ב) של חוק העונשין, התשל"ז - 1977, וכן גניבה לפי סעיף 384 של אותו חוק.

ה. בפני בית משפט קמא הונחו מכתביו של שירות המבחן. במכתבו הראשון של שירות המבחן מיום 30.8.19 צוין, שהמערער הוזמן לפגישה לתאריך 29.7.19, אך לא הופיע ולא יצר קשר. בהמשך הוזמן המערער לפגישה נוספת ליום 5.8.19 ואולם לא הופיע, אך שירות המבחן הביע נכונותו ליתן למערער הזדמנות נוספת כדי להגיע למשרדי שירות המבחן.

במכתב נוסף של שירות המבחן מיום 13.12.20, צוין, כי המערער זומן לשיחה בשירות המבחן לתאריך 26.11.20 באמצעות שיחה טלפונית שהתקיימה עמו שבה אישר את הגעתו לשיחה, ואולם הוא לא הופיע. בבירור טלפוני שנערך עמו מסר שלא חש בטוב וביקש לתאם מועד נוסף שאכן נקבע ליום 2.12.20, אך שוב לא הופיע ולא יצר כל קשר עם שירות המבחן ולאור זאת ביקש הפעם שירות המבחן לשחרר אותו מהמשך מעורבותו בתיק זה.

ו. בפני בית משפט קמא הונח גיליון המרשם הפלילי של המערער ממנו עולה, כי ביום 25.2.13 נדון המערער בגין עבירה מיום 7.8.12 של החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית, וכמו כן נדון ביום 24.10.19 שוב בגין החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית, עבירה מיום 23.1.18. כמו-כן, הונח בפני

בית משפט קמא גיליון הרשעות התעבורה של המערער הכולל 3 הרשעות: האחת מיום 10.11.15 בגין נהיגה ללא רישיון נהיגה, השנייה מיום 4.7.16 בגין נהיגה כשהמערער אינו חגור, וכן הרשעה מיום 21.4.18 בגין נהיגה כשרישיון הרכב פקע בפרק זמן של פחות מ-6 חודשים.

בגין העבירה בבית המשפט לתעבורה בעכו מיום 10.11.15, נדון המערער ל-4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, וכן לפסילת רישיון הנהיגה לתקופה של 4 חודשים על-תנאי למשך 3 שנים ועונשים אלה, שהיו כאמור על-תנאי, הופעלו בתיק מושא הדיון.

ז. המדינה הגישה טיעונים לעונש בכתב לבית משפט קמא וביקשה לקבוע לכל אחד משלושת כתבי האישום מתחם עצמאי ונפרד. המדינה טענה, כי מתחם הענישה ההולם לגבי עבירת ההתפרצות והגניבה הוא בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל, וכי מתחם הענישה ההולם לעניין עבירת נהיגה בזמן פסילה והחזקת סם מסוכן לצריכה עצמית נע בין 15 ימי מאסר בפועל עד 20 חודשי מאסר בפועל, ומתחם הענישה בגין עבירת נהיגה בזמן פסילה והחזקת סם מסוכן לצריכה עצמית נע בין מאסר על-תנאי עד 12 חודשי מאסר בפועל.

המדינה עתרה שיוטל על המערער עונש מאסר בפועל ברף הגבוה של כל אחד מן המתחמים ובמצטבר זה לזה, וכן שיופעלו 4 חודשי מאסר על תנאי שהושטו על המערער בתיק התעבורה 7525-03-15, וייפסל רישיון הנהיגה.

המדינה טענה, שיש להטיל על המערער את הענישה לפי הרף הגבוה שבכל אחד מן המתחמים, ובמצטבר זה לזה, וכן להפעיל את 4 חודשי הפסילה על תנאי במצטבר, ולממש את ההתחייבות שהוטלה על המערער בבית המשפט לתעבורה, כל זאת בנוסף לפסילה על תנאי, פיצוי, קנס והתחייבות.

ח. בדיון שהתקיים ביום 16.03.21 בבית משפט קמא, חזר ב"כ המדינה על טיעוניו לעונש ואילו הסנגור ציין, כי כוונת המערער על ידי צירוף התיקים היא "לנקות את השולחן".

הסנגור הצביע על הזמן הרב שחלף מאז ביצוע העבירות: בת"פ 32818-10-16 עסקין בעבירה מיום 07.01.16, בתיק התעבורה שצורף העבירה היא מ-16.12.16, ובת"פ 49483-06-17 (תיק ההתפרצות) העבירה היא מיום 24.03.15. מכיוון שהעבירות הנ"ל בוצעו בתקופות סמוכות (2015-2016) הרי חלוף הזמן, לטעמו של הסנגור, הוא מעין תקופה אחת.

עוד הצביע הסנגור על כך שהמרשם הפלילי של המערער אינו מכביד: עבירות החזקה בסמים לשימוש עצמי מאוגוסט 2012 ומינואר 2018.

בנוגע לעבירת ההתפרצות, הצביע הסנגור על פסק הדין שניתן בע"פ 370/14 סלפית נ' מדינת ישראל (25.08.14) וטען, (עמ' 33 בפרוט' בית משפט קמא) כי "שם נקבע מתחם ענישה בעונש מאסר שירוצה

בעבודות שירות", וכן הצביע על ת"פ 51766-06-20, בציינו, כי שם נקבע מתחם שנע בין 4-18 חודשי מאסר בפועל.

באשר לעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה (תיק התעבורה שצורף) טען הסנגור בפני בית משפט קמא, כי הרף התחתון של הענישה הוא מאסר מותנה ואילו הרף העליון הוא מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות.

לטעמו של הסנגור ההתייחסות המשמעותית במקרה שלפנינו היא לתיק שדן בעבירת ההתפרצות, ואילו בגין העבירות של החזקת סמים לצריכה עצמית ונהיגה ללא רישיון נהיגה, הענישה אמורה להיות צופה פני עתיד.

באשר לעונש המאסר המותנה בן 4 חודשים שהטיל בית המשפט לתעבורה ושהמדינה עתרה להפעלתו, טען הסנגור בפני בית משפט קמא, שנוכח הזמן שחלף מבוקש להפעילו בחופף. כמו כן עתר הסנגור, שהעונש הכולל שיוטל יהלום את פרק הזמן שחלף, ובשים לב להיעדר עבר דומה בעבירות רכוש. לטענת הסנגור, אלמלא היות המערער במעצר (בגין תיק אחר), נכון למועד הטיעון לעונש, יכול היה הוא לרצות ענישה שתוטל עליו בעבודות שירות.

הסנגור הוסיף, שהמערער הודה בהזדמנות הראשונה. המערער עצמו הביע צער בפני בית משפט קמא וביקש סליחה.

ט. בגזר הדין מיום 13.04.21 ציין בית משפט קמא, כי מידת הפגיעה של המערער בערכים החברתיים המוגנים בעבירות הסמים היא בינונית-נמוכה, נוכח כמות הסמים שהייתה לצריכה עצמית וסוג הסמים (אחד מהם קשה, השני קל). לעומת זאת בתיק ההתפרצות והגניבה, פגע המערער בערכי הפרט של שכנו, חיטט בביתו, פגע בתחושת הביטחון שלו, בקניינו ובפרטיותו, גנב משכנו כספת שהכילה כסף מזומן בסך 8,000-10,000 ₪, פנקס שיקים ואייפד בשווי של 1,500 ₪. לא נטען שהמערער החזיר את שללו לבעליו.

מעבר לנזק הישיר, כך ציין בית משפט קמא, פוטנציאל הנזק בעבירות רכוש גבוה בין בעגמת נפש לבעלים של הנכס ובין במקרה של "היתקלות על חם". גם בעבירת התעבורה קבע בית משפט קמא, שמידת הפגיעה בערכים המוגנים היא גבוהה, הואיל והמערער נהג ברכב בשני מועדים שונים ללא רישיון נהיגה.

במקרה האחד נהג המערער בזמן שמעולם לא הוציא רישיון נהיגה ובמקרה השני נהג בזמן שהיה בפסילה מכוח גזר דין שניתן נגדו, ובמקרה כזה פוטנציאל הנזק גדול.

בית משפט קמא קבע, כי מתחם העונש ההולם בתיק הסמים והנהיגה בזמן פסילה נע בין מאסר מותנה ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל. בעניין ההתפרצות והגניבה, מתחם הענישה נע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו

בעבודות שירות ועד ל-24 חודשי מאסר בפועל, ובתיק התעבורה מתחם הענישה נע בין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, וכל אלה לצד רכיבי ענישה נוספים.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות עמד בית משפט קמא על-כך, שהמערער הודה במיוחס לו, שלא במסגרת הסדר טיעון ובכך חסך מזמנו של בית-המשפט ומזמנם של העדים ומדובר בחיסכון משמעותי, הואיל ומדובר בשלושה תיקים שונים.

המערער כבן 30, עברו הפלילי אינו מכביד ואף לא עברו התעבורתי, פרט לכך שבהרשעה משנת 2015 בתיק התעבורה נגזרו עליו 4 חודשי מאסר מותנה שהם עתה חבי הפעלה, וכן פסילה על-תנאי למשך 4 חודשים שהיא כיום בת הפעלה, והתחייבות בת מימוש בסך 2,000 ₪.

בית משפט קמא הוסיף, שלא הוגש תסקיר שירות המבחן.

המערער אמנם הופנה לשירות המבחן, אך לא התייצג במועדים שנקבעו לו כך שאין בפני בית-המשפט נתונים המעידים על שיקולי שיקום כלשהם.

בהטילו על המערער את העונשים שפירטנו לעיל בפתח דברינו, הביא בית משפט קמא בחשבון את הזמן הרב שחלף מאז ביצוע העבירות בשלושת התיקים.

י. המערער ממאן להשלים עם גזר-דינו של בית משפט קמא וערעורו מונח בפנינו.

נטען בערעור, שבית משפט קמא החמיר עם המערער יתר על המידה בכך שגזר עליו 10 חודשי מאסר בפועל מיום 16.03.21. עוד נטען, כי שגה בית משפט קמא בכך שקבע מתחמי ענישה עבור כל אחד ואחד מן האישומים בהם הודה המערער ולצד זאת, החמיר בעונש הכולל אותו הטיל על המערער. לטעמו של המערער, היה על בית משפט קמא ליתן את המשקל הראוי לחלופי הזמן מאז ביצוע העבירות בהן הורשע בשלושת האישומים וכן נמנע מלהפעיל את דוקטרינת המידתיות וההלימה בענישה נוכח הזמן הרב שחלף מאז ביצוע העבירות ועד למועד מתן גזר הדין.

עוד נטען, כי שגה בית משפט קמא משהפעיל את 4 חודשי המאסר המותנה שהיו תלויים ועומדים כנגד המערער במצטבר לעונש שהוטל עליו.

הסנגור מציין בנימוקי הערעור (סעיף 20), כי אינו חולק על מתחמי הענישה שנקבעו על ידי בית משפט וטרונית היא על-כך שבית משפט קמא לא נתן את המשקל הראוי להוראות סעיף 40(א) של חוק העונשין (חלופי הזמן ממועד ביצוע העבירה) כנסיבה שאינה קשורה בביצוע העבירה, וראוי היה, לטעמו של הסנגור, ליתן לחלופי הזמן משקל משמעותי בנסיבות המקרה, הואיל וקיים קושי אינהרנטי בענישתו של אדם בחלופי שנים רבות

ממועד ביצוע מעשיו, שהרי בינתיים המשיך המערער בחייו.

כמו-כן טוען הסנגור, שהימשכות ההליכים עצמה היא לעתים בגדר עינוי דין לנאשם ומוסיפה לעונשו ואין זה ראוי להעניש את המערער באותה מידה שראוי היה להענישו בסמוך למועד ביצוע העבירה.

הסנגור מפנה לפסיקה שיש בה, לטענתו, כדי לתמוך בטענותיו. לטענתו, בשים לב למתחמי הענישה שנקבעו על ידי בית משפט קמא, ומידת הפגיעה בערכים החברתיים היה על בית משפט קמא לבחור ברף התחתון של כל אחד ממתחמי הענישה שאותם קבע. גם מקום בו בחר בית משפט קמא להטיל עונש כולל המורכב מצירוף שלושת מתחמי הענישה ראוי היה שהעונש שיוטל על המערער יהא בן מספר חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות.

לטענת הסנגור, היה על בית משפט קמא להחיל את עקרון המידתיות בענישה, גם באשר להפעלת עונש המאסר המותנה שנגזר על המערער מלפני שנים, ולא היה מקום להפעיל את עונש המאסר המותנה במצטבר משחלפו 5.5 שנים מאז נגזר, כשהתוצאה, לטעמו של הסנגור, היא בלתי מידתית ומחמירה מעבר לנדרש.

מכאן העתירה לקיצור משמעותי של רכיבי המאסר בפועל, ולהפעיל את עונש המאסר המותנה בחופף.

י"א. בדיון שהתקיים בפנינו ביום 09.09.21 (המערער צפה בדיון באמצעות מערכת VC) חזר הסנגור על הטענות שפורטו בערעור ובנוסף הגיש את מכתב שב"ס - בית הסוהר "חרמון" מיום 08.07.21 ממנו עולה, שביום 30.05.21 שולב המערער בבית הסוהר "חרמון" בתהליך שיקומי במחלקת ההתמכרות. משך הטיפול במחלקה זו הוא 6-9 חודשים לפי ההתקדמות בתהליך הטיפול ונוכח התקופה הקצרה שהמערער היה בטיפול (נכון למועד המכתב), לא ניתן היה להעריך לגביו את הצפי לסיום הטיפול.

הסנגור ביקש, שבית משפט זה יראה את שילובו של המערער בתהליך הטיפול כבחירה של המערער בדרך השיקומית. הסנגור הוסיף, כי עונש המאסר המוטל על המערער בתיק זה מצטרף לעונש מאסר אחר שהוטל עליו, כך שהתוצאה היא שבסך הכול עליו לרצות מאסר ממושך. בסיום דבריו אמר הסנגור:

"בתשובה לשאלת בית-המשפט אני ממקד את הערעור שלי לעניין הפעלת ארבעת חודשי המאסר על-תנאי במצטבר" (עמ' 4 לפרוט').

י"ב. ב"כ המדינה עתרה לדחיית הערעור וציינה, שהערעור מתמקד למעשה בחלופי הזמן, ואין המערער חולק על-כך שמתחם הענישה שקבע בית משפט קמא ראוי וכך גם הענישה שהוטלה בתוך המתחם.

באשר לטענות חלופי הזמן הגישה ב"כ המדינה לעיונו טבלה המתארת את השתלשלות ההליך בבית משפט קמא מיום 05.04.17 עד 13.04.21, טבלה שהיא לטענת ב"כ המדינה "חריגה בצורה קיצונית" כשהמערער

פעם אחר פעם אינו מתייצב לדיונים ומוצאים כנגדו צווי הבאה. ב"כ המדינה ציינה, שניתנה למערער הזדמנות להופיע בפני שירות המבחן, אך הוא לא התייצב, ולדיונים שלאחר המצאת מכתבי שירות המבחן המערער אינו מגיע.

לטענת ב"כ המדינה (עמ' 4 לפרוט'), מדובר ב: "התנהלות מזלזלת בצורה קיצונית, והליך שהחלק השגוי בו זה הזדמנויות אינספור שניתנות למערער בזמן שניתן היה לחתוך את ההליך ולהפסיק לנסות לשקם אותו".

ב"כ המדינה הוסיפה, כי ברור שהיה זה המערער ש"משך את ההליך", הרבה מעבר למה שניתן לשער שייעשה בבית המשפט. לטענת ב"כ המדינה, אין כל הצדקה, לכך שערכאת הערעור תתערב ותקל בעונש.

י"ג. לבקשת הסנגור אפשרנו לו להגיש מסמכים רפואיים התומכים בטענות המערער שבמועדים הרלוונטיים הוא לא התייצב בבית משפט קמא מנימוקים רפואיים ולכן בוטלו חלק מצווי ההבאה. להודעה שהגיש לנו הסנגור ביום 12.09.21 צורפו אישורי מחלה לגבי ישיבות בית-המשפט מיום 13.12.18, 4.5.20 ו-22.12.20. לגבי ישיבת 06.05.18 לא הוגש תיעוד רפואי, אלא החלטת בית משפט קמא שנענה לבקשת הסנגורית דאז, לביטול צו הבאה לאחר שנטען, כי המערער יצר עמה קשר ומסר פרטים עדכניים ומספר טלפון כדי להשיגו לאחר הדיון.

גם לגבי ישיבת 16.07.18 לא צורף תיעוד רפואי, אלא פרוטוקול לפיו מוסר הסנגור, שבבוקר יום הדיון הודיע המערער שאמו אינה חשה בטוב ועליו להביאה לבית החולים, אך לא צורף תיעוד רפואי.

בהחלטה מיום 05.07.20 ציין בית משפט קמא, כי המערער הובא בצו הבאה (נראה שהכוונה לצו שניתן ביום 23.06.20) ומסר, שהוא עובד באילת ולכן אינו מקבל את ההזמנות הנשלחות למקום מגוריו. נעיר, שאין בכך כדי להסביר מדוע לא דאג המערער להודיע מבעוד מועד לבית המשפט ו/או לסנגורו על-כך שהוא נמצא באילת ולא במקום מגוריו. לגבי ישיבת 23.02.21 עולה מן הפרוטוקול, שהמערער היה במעצר מאז 04.01.21 בתיק אחר.

י"ד. נוסף, כי מעיון בהליך שהתקיים בפני בית משפט קמא עולה, כי לאחר שניתן כנגד המערער צו הבאה בגין אי התייצבותו לישיבת 15.09.21 הגיש המערער בעצמו ביום 18.09.19 בקשה לביטול צו ההבאה בנימוק שהוא חולה וצירף אישור מחלה לתקופה מיום 14.9.19-17.9.19. (תאריך זה לא צוין בהודעת צירוף המסמכים שהוגשה לנו).

בית משפט קמא קבע בהחלטתו מיום 18.09.19:

**"תעודת המחלה לבדה, אין בה כדי להעיד על מצבו של הנאשם נכון למועד
הדין. בנוסף, הנאשם לא התייצב לדיונים קודמים..."**

לפיכך, הורה בית משפט קמא שצו ההבאה הנ"ל יבוטל כנגד חתימת המערער על התחייבות עצמית. נעיר, למעלה מן הדרוש, שאישורי המחלה האחרים שצורפו מטעם המערער, כפי שפירטנו לעיל, אינם שונים במהותם מאישור המחלה הנ"ל המתייחס לשיבת 15.9.19, ולכאורה כאמור בהחלטתו הנ"ל של בית משפט קמא מיום 18.9.19 רלוונטי גם ביחס לאישורי המחלה האחרים שהוגשו.

ט"ו. לאחר שנתנו דעתנו לכתב האישום המתוקן בת"פ 32818-10-16, לכתב האישום אשר בתיק ההתפרצות (ת"פ 49483-06-17), ולכתב האישום שבתיק התעבורה בגין נהיגה ללא רישיון נהיגה (תת"ע 9455-12-16), לגיליונות המרשם הפלילי והמרשם התעבורתי, למכתבי שירות המבחן מיום 30.08.19 ו-13.12.20, לפרוטוקולי הישיבות ולטיעונים לעונש של באי כוח בפני בית משפט קמא, לגזר הדין, להודעת הערעור על נימוקיה, ולטיעוניהם של באי כוח הצדדים בדיון שהתקיים בפנינו ביום 9.9.21 - מסקנתנו היא שדין הערעור להידחות.

ט"ז. אנו סבורים, שהענישה שהטיל בית משפט קמא על המערער בגין כל העבירות מושא שלושת כתבי האישום היא מתונה, אף בהביאנו בחשבון את חלופי הזמן. יודגש, שבית משפט קמא ציין מפורשות בגזר- דינו שהביא בחשבון את הזמן הרב שחלף מאז ביצוע העבירות בשלושת התיקים (עמ' 39 בגזר הדין של בית משפט קמא).

גם אם נקזז מן הימים בהם לא התייצב המערער לדיונים בבית משפט קמא, את הפעמים בהן הוצגו אישורי מחלה מטעמו, עדיין מדובר במספר לא מבוטל של דיונים שנאלצו להידחות מחמת אי הופעתו של המערער. על-כך יש להוסיף את דחיות הדיונים עקב בקשות דחייה שהוגשו מטעם הסנגוריה (**מבלי** להביא בחשבון בקשות דחייה לצורך צירוף תיקים). בנוסף, ניתנה הזדמנות למערער, לפי בקשתו, להתייצב בשירות המבחן כשהמטרה היא לקבל תסקיר בנוגע למצבו ולבחון את האפשרות למסלול שיקומי.

למטרה זו נקבעו מועדי דיון, דא עקא, המערער כלל לא התייצב בשירות המבחן. ניתנה למערער הזדמנות נוספת לכך לאחר שהודיע לבית המשפט כי ישתף פעולה עם שירות המבחן, אך למרות זאת נמנע המערער מלהתייצב (עיינו: מכתבי שירות המבחן מיום 30.08.19 ומיום 30.12.20). ברי אפוא שחלק הארי מהתארכות משך הדיון בתיק (וממילא: חלופי הזמן מאז ביצוע העבירות) נובע בבירור מהתנהלות המערער עצמו.

יודגש, שבית משפט קמא הביא בחשבון את הזמן הרב שחלף מאז ביצוע העבירות בשלושת התיקים (עמ' 39 בגזר הדין) ולכן הענישה שהוטלה על המערער היא מתונה, שלא לומר מקלה.

י"ז. נתייחס תחילה לתיק ההתפרצות:

המערער ביצע עבירה זו לאחר תכנון מוקדם ובתעוזה, ופרץ לבית שכנו לאחר שהניח אבן בסמוך לחלון בחלק האחורי של הבית, טיפס עליה, הרים את תריס הגלילה החשמלי, פתח את חלון ההזזה באמצעות החדרת כלי חד בין כנף ימין לבין המסגרת ומשך אותו בכוח תוך פירוק רשת החלון, ונכנס לבית כדי לבצע בו גניבה. על-כך יש להוסיף, שגם הערך הכספי של הגניבה לא היה מבוטל. המערער שבר מדף בארון המדפים כדי להוציא כספת אלקטרונית שהייתה מונחת על הרצפה בחדר השינה ונטל עמו כספת זו שהכילה סך מזומן של 8,000-10,000 ₪, פנקס שיקים, ומכשיר אייפד בשווי של כ-1,500 ₪.

אין טענה שהמערער טרח להחזיר את הרכוש לבעליו.

הפסיקה מתייחסת בחומרה רבה לעבירת התפרצות וגניבה לפי סעיף 406 (ב) של חוק העונשין, וזאת לא רק בשים לב לפגיעה בקניין של הזולת והנזק הכלכלי שנגרם כתוצאה מכך, אלא גם נוכח החדירה לפרטיות, בשעה שביתו של אדם אמור להיות "מבצרו". יתר על כן, אין להתעלם מן הסיכון הטמון בכך שהפורץ ייתקל במי מבאי הבית שאליו פרץ ויתפתח עימות פיזי בין הפורץ לבין מי שנמצא בבית, כשהתוצאה עלולה להיות קשה.

לא בכדי קבע בית משפט קמא בגזר-דינו, שבעבירת ההתפרצות והגניבה שביצע המערער יש משום מידה גבוהה של פגיעה בערכים המוגנים על ידי החוק.

לעניין החומרה בה על בתי המשפט להתייחס לעבירת התפרצות וגניבה, עיינו: ע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אורן אואזנה ואח'**, פסקה 8 (31.12.08):

"לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת נפש הנגרמים לקורבנות של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד, הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: "ביתו של האדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם. נזקים אלו, עולים לפרקים בחומרתם אף על עצם אובדן הרכוש בשווי כזה או אחר."

עוד עיינו ברע"פ 10551/09 מרק יורובסקי נ' מדינת ישראל (07.01.10):

"בית משפט זה חזר והזהיר והתריע פעמים רבות, כי תינקט גישה מחמירה בענישה של עבירות רכוש בכלל ועל עבירות ההתפרצות לבתים בפרט, גישה אשר תציב הגנה משמעותית ויעילה יותר לביטחונם של אזרחים תמימים, ואשר תעניק את המשקל הראוי גם למחיר הנפשי והצער שמוסבים להם בשל החדירה לפרטיותם..."

כמו-כן אנו מפנים לע"פ 46/84 מדינת ישראל נ' סבח פ"ד לח (4) 752, בעמ' 753-754:

"בעת מתן גזר הדין אסור לבית המשפט להתעלם מעוגמת הנפש והבהלה הנגרמות לתושבים שלווים בעטיין של עבירות אלה, לחשש של מאות משפחות לעזוב את ילדיהן המפוחדים לבדם בבית בעקבות החוויה הטראומטית שפקדה אותם או את שכניהם, ומהצער שנגרם עקב אובדן רכוש בעל ערך סנטימנטלי. עבריינים אלה, שפוקדים לילה לילה דירה באותה סביבה, מטילים למעשה את חיתיתם על אזור שלם ומשליטים טרור בין תושביו. העונש המוטל בשל מעשים כאלה חייב לתת ביטוי גם להיבט זה, מה שלא ניתן לומר ביחס לעונש שהושת על המשיב במקרה דנן..."

ראוי גם להפנות להוראת סעיף 40ב של חוק העונשין, התשל"ז - 1977:

"העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין שום ומידת העונש המוטל עליו..."

י"ח. בנוסף לתיק ההתפרצות והגניבה, שעל חומרתו עמדנו לעיל, ראוי גם להוסיף את החומרה הטמונה בעבירה של נהיגה בזמן פסילה, הואיל ובביצוע עבירה זו יש משום פגיעה בערך של שלטון החוק, וכן טמונה חומרה בעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה.

המערער הורשע בביצוע עבירות אלה, כשבאחד מן המקרים נהג ברכב הגם שמעולם לא הוציא רישיון נהיגה, ובמקרה האחר נהג בזמן פסילה. התנהלותו זו של המערער מצביעה על-כך שאין מורא החוק עליו. תמימי דעים אנו עם בית משפט קמא שפוטנציאל הנזק מנהיגה בנסיבות האלה הוא גבוה וכך גם מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים.

י"ט. עוד יש להוסיף, כמפורט כבר לעיל, שהמערער לא התייצב למפגשים שנקבעו לו על ידי שירות המבחן (הגם שניתנה לו הזדמנות נוספת שאף אותה לא ניצל) ומשכך לא הובאו בפני בית משפט קמא נתונים כלשהם שיש בהם כדי להצביע על אפיק שיקומי-טיפול.

לא נעלם מעינינו שהמערער שולב בבית הסוהר "חרמון" בטיפול גמילה במחלקה הטיפולית ביום 30.05.21 כשמשיך הטיפול הוא 6-9 חודשים, בהתאם להתקדמות התהליך הטיפולי. מכאן שהמערער מצוי בשלב מוקדם של התהליך ולא ניתן לקבוע נכון לעת הזו שקיימים סיכויי שיקום.

כ. עונש המאסר בפועל שהוטל על המערער בגין שלושת התיקים גם יחד, דהיינו, 10 חודשי מאסר בפועל הוא עונש מתון המשקף לטעמנו התחשבות בחלוק הזמן שמאז ביצוע העבירות, התחשבות בהודאתו של המערער אשר חסכה זמן שיפוטי וכן חסכה את זמנם של העדים, ועוד יש בכך התחשבות בעובדה שעברו הפלילי של המערער איננו מכביד, וכך גם עברו התעבורתי.

הסנגור מלין על-כך, שבית משפט קמא הפעיל במצטבר את עונש המאסר המותנה בן 4 חודשים שהוטל על המערער בתתע"א 7525-03-15 ביום 10.11.15 בגין עבירה לפי סעיף 10(א) של פקודת התעבורה או סעיף 67 לפקודת התעבורה. אין מחלוקת על-כך שמאסר מותנה זה הוא חב הפעלה, אך לטעמו של הסנגור היה מקום שבית משפט קמא יפעיל את המאסר המותנה בחופף לעונש שהטיל בית משפט קמא על המערער.

אין בידינו לקבל את טענתו זו של הסנגור. סעיף 58 של חוק העונשין קובע:

"מי שהוטל עליו עונש מאסר בשל עבירה נוספת והופעל נגדו עונש המאסר על-תנאי, יישא, על אף האמור בסעיף 45 את שתי תקופות המאסר בזו אחר זו, זולת אם בית-המשפט שהרשיעו בשל העבירה הנוספת ציווה, מטעמים שירשמו, ששתי התקופות כולן או מקצתן יהיו חופפות".

לטעמנו, אין במקרה זה טעם כלשהו שיהא בו כדי להצדיק את חפיפת המאסר המותנה שהופעל.

את העבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה בניגוד לסעיף 10(א) של פקודת התעבורה, שבעטיה נדון המערער בתתע"א 7525-03-15 ל-4 חודשי מאסר על-תנאי, ביצע המערער ביום 22.03.15.

ביום 07.01.16 ביצע המערער עבירה של נהיגה בזמן פסילה, כעולה מת"פ 32818-10-16.

לא חלף זמן רב ובתאריך 16.12.16 חזר וביצע המערער עבירה של נהיגה ברכב למרות שמעולם לא היה מורשה לנהוג לפי סעיף 10(א) של פקודת התעבורה.

מכאן שהמערער פועל כמי שאין עליו מורא החוק, ולכן הפעלת 4 חודשי המאסר המותנה במצטבר מוצדקת ואף מחויבת המציאות.

מכל מקום, בוודאי שאין בפנינו טעמים שיהא בהם כדי להצדיק את חפיפת עונש המאסר המותנה בין אם באופן מלא ובין אם באופן חלקי.

כ"א. על-יסוד כל האמור לעיל, אנו מורים בזאת על דחיית הערעור.

שימוע פסק הדין קבוע לתאריך 14.10.21, ואולם סבורים אנו שניתן להורות על המצאת פסק הדין בדואר לצדדים ולפיכך **אנו מורים על ביטול המועד שנקבע ליום 14.10.21.**

על המזכירות להודיע לשב"ס ששיבת 14.10.21 בתיק זה - מבוטלת ויש לבטל את זימונו של המערער למועד זה.

המזכירות תעדכן את לוח הדיונים בהתאם ותמציא את העתק פסק הדין אל:

(1). המערער עצמו, עיסא פדלי - באמצעות שב"ס (בית סוהר חרמון).

(2) ב"כ המערער, עו"ד רומן קלוגרמן, סנגוריה ציבורית.

(3) ב"כ המדינה, עו"ד גב' יעל ויסהוף, פמ"ח (פלילי).

ניתן היום, י"ח תשרי תשפ"ב, 24 ספטמבר 2021, בהעדר הצדדים.

מ' דאוד, שופט

א' בולוס, שופט

י' גריל, שופט עמית
[אב"ד]